

Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă

**IZVOARELE TĂMĂDUIRII:
DESLUȘIRI DIN MEDICINA CREȘTINĂ
Conferințele de la Sibiu**

Ediție îngrijită de
Manuel Valeriu

Editura Anastasis
Sibiu, 2024

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Nu hrăni cancerul!	9
Prevenirea cancerului – un studiu economic comparat	38
Bioetica – o provocare a secolului XXI	87
Medicina Creștină – un nou concept?	128

NU HRĂNI CANCERUL!

Ne onorează pe noi, ca organizatori ai acestui Târg de carte (la Biblioteca Astra din Sibiu), momentul Editurii Christiana, în care vor fi lansate două volume: „Nu hrăni cancerul. Alimentația este aliatul tău împotriva cancerului” scris de Mădălina Popescu, Pavel Chirilă și Cristela Georgescu și volumul „Vaccinurile: prevenție sau boală? O nouă patologie pediatrică” de dr. Christa Todea Gross.

Dăm cuvântul domnului profesor doctor Pavel Chirilă, președintele Asociației Christiana. Vă mulțumim că ați dați curs invitației și vă aflați împreună cu noi. De asemenea, este împreună cu noi domnul profesor Manuel Valeriu, din partea Editurii Christiana. Vă dăm cuvântul:

Mulțumesc mult pentru invitație. Am să abordez două probleme de sănătate publică de cel mai mare interes pentru România. Cercetând indicatorii de sănătate publică ai Europei, constatăm că poporul român este cel mai bolnav popor din Europa: are cea mai mare rată de mortalitate prin cancer; are cea mai mică rată de supraviețuire prin cancer; are cea mai mare incidență de cancer la copii; are cel mai mare

indicator de tuberculoză din întreaga Europă; are cea mai multă hepatită din toată Europa; are cel mai mare procent de mortalitate infantilă din Europa; are cel mai agravant spor negativ al populației din Europa în ceea ce privește un indicator important pentru viitorul unei națiuni în medicină, populația 0-14 ani, adică acea populație care peste 15 ani va fi populația adultă a unei țări; indicatorul românesc este cel mai mic din întreaga Europă. În acest context, ne punem problema: de ce se întâmplă asta?! De ce suntem cel mai bolnav popor din Europa? Trebuie să fie niște factori. Noi am publicat două cărți, care încearcă să explice de ce se întâmplă așa. Pe lângă mesajul cărților amintite la început, care îl învață pe om ce are de făcut, cărțile au și această explicație: dacă vrem să punem un diagnostic unei țări, din punct de vedere al sănătății, trebuie descoperite în final niște cauze.

România este țara cu cea mai mare rată de mortalitate prin cancer. Se știe că a doua cauză de mortalitate pe plan mondial, dar și la noi, este cancerul. Când terminam eu studiile, acum 40 de ani, era pe locul 9-10 drept cauză de mortalitate. Astăzi este pe locul doi și se prevede că în 10-15 ani cancerul va deveni prima cauză de mortalitate, înainte de bolile de inimă.

Cauza punctuală, precisă, a cancerului nu se cunoaște. Se cunosc însă destul de bine cauzele favo-

rizante ale declanșării și ale evoluției agravante a unui cancer. Acestea sunt cunoscute atât pe bază statistică, dar și pe baza unor cercetări fundamentale. O treime din cancere, spun statisticile internaționale, pot fi evitate. În România există la ora actuală 480.000 de bolnavi cu cancer. Aflăm cu această ocazie că o treime din ele, adică mai mult de 150.000, puteau să nu existe. Ele se datorează exclusiv unui stil de viață greșit.

Acesta este scopul cărții de față („Nu hrăni cancerul. Alimentația este aliatul tău împotriva cancerului”), să demonstreze stilul de viață greșit, din cauza căruia 150.000 de oameni din România au cancer, putând să nu-l aibă. O boală gravă. Putem face chiar niște interpretări duhovnicești sau teologice: cum de este posibil ca o boală, atât de gravă, să poată fi evitată printr-un stil de viață corect și totuși să nu se întâmple asta?! Este o indolență?! o împietrire?! o nepăsare?! o nesimțire?! Nu găsim cuvinte potrivite. De ce se întâmplă așa?

Cartea începe cu un grafic – pe o verticală și o orizontală –, care are pe el cinci curbe și, ceea ce remarcăm, este că aceste curbe sunt ascendente și paralele; înseamnă că se condiționează reciproc. Ce înseamnă aceasta? Primele două curbe de aici reprezintă cancerul global – în întreaga lume, o statistică pe ultimii treizeci de ani – și cancerul de tub digestiv, cel care este mai frecvent în rândul

tuturor cancerelor; și aceasta ne duce pe noi cu mintea imediat, că omul face niște greșeli alimentare mari, din moment ce cancerul de tub digestiv este mai frecvent. Următoarea curbă ne arată consumul de zahăr alb în lume, din anul 1830 și până acum. A patra curbă ne arată consumul de zahăr alb în SUA, iar a cincea ne arată consumul de săruri nitrice în Europa.

Faptul că aceste curbe sunt ascendente și paralele dovedește că zahărul și sărurile nitrice sunt implicate în geneza cancerului. Ce sunt sărurile nitrice? Pe de-o parte, banalul azotat, care s-a turnat în solul Europei începând din 1952 până în prezent, într-o cantitate de 25 de milioane de tone anual, din care 20 milioane în Vest și 5 milioane în Est, în fiecare an. Este banalul azotat pe care și populația românească se bucura să-l poată lua de la colectiv, atunci când putea. Sărurile nitrice, azotații, au un efect anabolizant, adică fac să crească un țesut, un organ, fie că e plantă, fie că e animal. Așa fac ele și în câmp; porumbul crește mare, grâul, producția la hectar, ziarele laudă agricultura extensivă, intensivă. Dar acești azotați nu fac să crească numai bobul de porumb. Ei fac să crească și cancerul în om sau în plante; că există și plante cu cancer. Acest azotat ajunge în pământ. Plantele îl asimilează, – în special plantele frunzoase –. O parte rămâne în apă, o parte rămâne în sol, că nu se consumă tot de la un an la altul. Dacă în fiecare an vin

25 de milioane de tone pe solul european, există o remanență și la anul e folosit tot din el ș.a.m.d.

A doua sursă de săruri nitrice provine din salamuri, crenvurști, parizer... Într-un cuvânt toate preparatele din carne. Culoarea roz a acestor salamuri, care îi încântă pe unii oameni, este dată de sărurile nitrice, așa numita silitră, cum i se spune popular. Doza admisă de autorități a fost, până recent, de 100 mg de săruri nitrice pe kilogramul de produs finit de carne. De anul trecut, Comunitatea Europeană a fost mai generoasă și a mărit la 300 mg doza de nitrați în preparatele din carne. Aceste săruri nitrice au rolul de a conserva produsele de carne și de a da o culoare rozalie mezelurilor. Altfel, carnea veche, dacă este netratată, capătă o culoare cenușie, care nu e agreabilă în galantare.

Există la ora actuală o substanță, dimetilnitrozamină, cunoscută demult, încă de când eram student, pe care medicii cercetători în oncologie o folosesc în laboratoare, ca să provoace punctual un cancer de ficat la șobolan și să cerceteze pe el. Se cunosc până la ora actuală 17 tipuri de nitrozamine. Numele lor se apropie foarte mult de sărurile nitrice, de azot. Nitro și azot e același lucru în chimie. Nucleul acesta nitric se găsește și în initium, despre care ați mai auzit anul trecut. Se găsește și în cele șapte săruri nitrice, puse în salamuri, se găsește și în azotatul din agricultură. Această nitrozamină,

administrată la șobolani astăzi, are ca urmare faptul că, în mod precis, a 14-a zi putem sacrifica șobolanul, pentru că el are cancer de ficat 100%.

În stomacul omului, sărurile nitrice, din salam și din agricultură, la un pH acid - cum are stomacul, care are sucul gastric cel mai acid, are un pH de 1,7 – în contact cu aciditatea, se transformă în nitrozamine. Așa se explică faptul ca marii mâncători de salam au neșansa, mai mult decât alții, să facă un cancer de tub digestiv, dacă există și o predispoziție în sensul acesta.

Zahărul alb, în anul 1830, când a apărut el pe piață, se consuma în acea perioadă doar 5 kg pe cap de locuitor, în medie pe an. Astăzi, după statisticile mondiale, o persoană consumă anual 55 kg de zahăr alb, pe cap de locuitor, pe an. Acesta este al doilea factor oncogen din stilul de viață al europenilor și americanilor, după nitrații din alimentație.

Zahărul stimulează în organismul uman așa-numitul factor de creștere celular. Acesta e mecanismul prin care acționează. Al doilea mecanism modifică în rău flora intestinală saprofită a organismului uman. La șase ore după ce se naște omul, intestinul lui este populat cu o floră microbiană numită saprofită, adică este normală, e benefică. Ea trebuie să fie acolo, pentru că face digestia; ea ne apără de microbii patogeni, ea ne dezintoxică – dacă pătrunde în tubul

digestiv ceva și reglează absorbția, prima fază a metabolizării unui aliment.

Dar zahărul, datorită impactului enorm pe care-l are asupra organismului uman, creează un dismicrobism intestinal și totul acolo slăbește. De ce este zahărul alb atât de periculos? Zahărul este un dizaharid. În natură se găsește în orice hrană dulce într-un procent maxim de 1-2% sau 3%. În miere, zaharoza este de 3%.

Faptul că noi extragem, izolăm și avem în fața noastră un „produs alimentar” – că nu poți să-l numești aliment, 100% zaharoză –, aceasta este pentru organism un șoc imens. La Creație, când Domnul ne-a făcut pe noi, oamenii, a făcut prima dată universul material mineral și biologic în jurul nostru și pe noi ne-a făcut ca să fim sinergici cu mecanismele din natură, nu aberanți. Dar acum, după mii de ani, omul schimbă totul. Mii și mii de ani omul a mâncat poliglucide; a mâncat miere și fructe – fructoză, glucoză, maltoză, levuloză etc. –, un complex întreg, dat de Domnul la Creație; miere și fructe. Alte dulciuri în natură nu există. Vine omul după mii de ani și își permite să spună: „Nu, asta nu e bine; nu ce ne-a dat Domnul; nu s-a priceput El prea bine”. Noi extragem ceva acum din fructe, din miere, din sfeclă și ce facem noi aceea e bine. Se creează o relație neduhovnicească a omului cu mediul înconjurător. Părintele profesor Dumitru Stăniloae scrie în

volumul doi al Dogmaticii sale despre relația omului cu mediul înconjurător. E o relație euharistică între om și mediu. Or, de la această relație euharistică cu mediul și pînă la coruperea îngrozitoare a lui, pe care o trăim astăzi, este o distanță enormă. Este imposibil să nu se întoarcă împotriva noastră această corupere și lezare a universului înconjurător.

Ce ne mai arată statisticile? Apa cu clor – în special la comunitățile care au consumat numai această apă cu clor – crește procentual cancerul de sigmoid și de rect.

Abuzul de carne și grăsimi crește riscul de oncogeneză. De ce crește? O dată că aminele din carne se combină cu nucleul nitro din sărurile nitrice și dau nitrozamine. În al doilea rînd, astăzi, foarte multe animale sunt hrănite cu soia, cu porumb modificat genetic și cu hormoni, ca să crească la cântar; hormonii, ca și sărurile nitrice, nu sunt așa de deștepți să facă să crească numai copanul păsării, ei fac să crească și celulele tumorale din corpul celui care mănâncă pasărea.

O altă catastrofă e margarina, care este o grăsime saturată comparabilă cu untura, cu slănina, dar ceva mai proastă decât ele, pentru că ea dezvoltă niște particule numite particule trans, care sunt cancerigene dovedite. Margarina nu există în natură, nici în univers, este o chimală sută la sută. Uleiul rafinat de cea mai proastă calitate se combină cu săruri de

LIBRIS books

nicel, se tratează la 200°, se adaugă puțin hidroxid de sodiu, adică puțină sodă caustică, așa, ca să se conserve.

Aditivii alimentari – o altă sursă. În Europa există la ora actuală o mie și ceva de aditivi alimentari, aprobați pe liste pentru a fi consumați. Clinica de Oncopediatrie din Düsseldorf a făcut o cercetare: și-a propus să vadă dacă există aditivi, adică E-uri cancerigene, și a publicat o listă în sensul acesta. Dacă mergeți la Paris și vreți să beți o băutură închisă la culoare – probabil că n-avem voie să-i spunem numele – o să vedeți că ea este conservată cu sorbat de potasiu; dacă beți aceeași băutură, cu același nume, făcută de același patron la București și vă uitați pe sticlă, o să vedeți că este conservată cu benzoat de sodiu. De ce această diferență ? Pentru că benzoatul de sodiu a fost pus în afara legii în Occident, acum douăzeci și ceva de ani, ca fiind posibil cancerigen. Guvernul României încă nu a pus în afara legii benzoatul de sodiu. Acum vreo zece ani, existau douăzeci și unu de E-uri permise în România și interzise în alte țări ca fiind toxice.

Cu pericol maxim pentru copii este E 951, numit și aspartam, care este un îndulcitor. Ca să vedeți cum s-a lucrat: când a fost zahărul foarte criticat pe ascuns, s-a zis că nu-i nimic, noi vă dăm altceva. Și atunci ne-au dat aspartam, care este mai cancerigen decât zahărul. Au trebuit să mai treacă vreo treizeci

de ani ca să se dovedească. Dar, între timp oamenii l-au consumat. Atenție! statisticile arată că boala neoplazică este mult mai frecventă în rândul obezilor decât în rândul normoponderalilor sau în rândul oamenilor slabi. Obezitatea este și ea un factor oncogen.

Bisfenolul și ftalații sunt două substanțe care se dezvoltă în flacoanele de plastic, în buteliile de plastic de apă minerală care stau expuse la soare în fața magazinului. Numai în acelea se dezvoltă ftalații și bisfenolul, două substanțe care și ele au fost dovedite ca fiind cancerigene. Preferabil este să consumăm apa plată sau minerală în butelii de sticlă.

Pesticidele – o altă sursă cancerigenă. Vreau să vă spun, ca să înțelegeți cum e cu aceste substanțe chimice; o întâmplare – poate că azi nu mai este valabilă, dar merită spusă. În urmă cu aproape treizeci de ani, eu scriam un tratat de medicină naturistă, de terapii alternative și atunci nu se cunoștea încă problema agriculturii, – bio-agricultură intensivă –, decât foarte vag. Câțiva am auzit și noi – de prin străinătate –, și am rugat un coleg să scrie un capitol despre alimentul bio, alimentul pur, alimentul crescut pe sol, cu gunoi de grajd, fără insecticide, fără ierbicide, deci așa cum a fost cândva în istoria civilizației, acum două sute de ani. El era un tip entuziast și a scris în capitolul lui. A început așa: „Omul, în trufia lui nemărginită, dorește să smulgă cât mai